

1. sunnuntai joulusta 30.12.2012 - Pyhä perhe
Liturgia & saarna: Panu Partanen
Musiikki: Suvi Sievänen
Suntio: Seppo Soininen

*Vanha Simeon ylistää Jumalaa
Jeesus-lapsi sylissään*

Luuk. 2:33-40

Jeesuksen isä ja äiti olivat ihmeissään siitä, mitä hänestä sanottiin. Simeon siunasi heitä ja sanoi Marialle, lapsen äidille: "Tämä lapsi on pantu koetukseksi: monet israelilaiset kompastuvat ja monet nousevat. Hänet on pantu merkiksi, jota ei tunnusteta, ja sinun omankin sydämesi läpi on miekka käyvä. Näin tulevat julki monien sisimmät ajatukset."

Siellä oli myös naisprofeetta Hanna, Asserin heimoon kuuluvan Penuelin tytär. Hän oli jo hyvin vanha. Mentytään neitsyenä naimisiin hän oli elänyt miehensä kanssa seitsemän vuotta, mutta nyt hän oli ollut leskenä jo kahdeksankymmenen-neljän vuoden ajan. Hän ei poistunut temppelistä minnekään, vaan palveli Jumalaa yötä päivää paastoten ja rukoillen. Juuri sillä hetkellä hän tuli paikalle, ja hän ylisti Jumalaa ja puhui lapsesta kaikille, jotka odottivat Jerusalemin lunastusta.

Kun he olivat tehneet kaiken, mitä Herran laki vaati, he palasivat Galileaan kotikaupunkiinsa Nasaretiin. Lapsi kasvoi, vahvistui ja täyttyi viisaudella, ja Jumalan armo seurasi häntä.

Pikkuprinsessa Estelle hurmaa uusissa jouluisissa valokuvissa! Näin uutisoitiin Ruotsin kuninkaanhovista joulun alla. Uutinen jatkui seuraavasti: "Huomenna 10 kk täyttävä prinsessa Estelle on nauravainen pieni tyttö. Ruotsin hovi julkaisi joulun alla uusia hellyttäviä kuvia prinsessa [Estellestä](#). Kuvissa nauravaisella pikkuprinsessalla on punainen mekko päällä ja punainen rusetti hiuksissa."

Kuninkaallisten syntymät ovat aina suuresti kiinnostaneet ihmisiä. Media on nykyisinkin kärppänä paikalla uusien kruununperillisten syntyessä – vajaa vuosi sitten Estellestä kohistiin valtavasti. Yksityiskohtia kysellään seikkaperäisesti, ja heti käynnistyvät juorut siitä, mikä on lapsen merkitys valtakunnan tulevaisuudelle. Miten kansakunnan toivo varttuu vanhempiensa manttelinperijänä?

Kuninkaitten kuninkaan, Jeesuksen Kristuksen, syntymästä ei kehkeytynyt samankaltaista medianäytelmää. Ei ollut Joosefilla ja Marialla käytössään tiedottajaa, joka olisi valistanut uteliaita lapsen tilasta ja vanhempien tunnelmista. Nauhuria ei ladattu Joosefin suun eteen ja kysytty, mikä poikalapsen nimeksi tulee. Lapsensa he saivat tuoda kaikessa rauhassa temppeliin, ilman väen tungeksintaa ja paparazzien salamoiden välkehdintää. Fanfaareja ei soitettu. Tavallinen köyhä pariskunta tuli vain tuomaan kiitosuhrin esikoispojastaan. Temppelin elämä jatkui ennallaan.

Idäntietäjät kysyivät: "Missä se juutalaisten kuningas on, joka nyt on syntynyt?" Tuskin olisi kukaan osannut vastata, että tulevan kuninkaan voisi tavata köyhästä tallista heinillä härkain ja juhtien. Jumala osasi kyllä yllättää Poikansa syntymäpaikalla. "Ihminen katsoo ulkokuorta, mutta Herra näkee sydämeen." Tämä viisaus pätee myös päivän evankeliumiin. Ihminen katsoo pintaa, Jumala näkee syvemmälle. Montaakaan ihmistä, jotka olisivat tajunneet Jeesus-lapsen syntymän merkityksen, ei ollut. Mutta heitä oli tarpeeksi. Kaksi iäkstä Herran palvelijaa, Simeon ja Hanna, kohtasivat pyhän perheen ja Jeesus-lapsen riemulla. He tiesivät, että tässä piltissä Jumalan lupaukset täyttyisivät. Siksi Simeon Hengen johdatuksesta nosti lapsen käsivarsilleen sanoen: "*Herra, nyt sinä annat palvelijasi rauhassa lähteä, niin kuin olet luvannut. Minun silmäni ovat nähneet sinun pelastuksesi, jonka olet kaikille kansoille valmistanut: valon, joka koittaa pakanakansoille, kirkkauden, joka loistaa kansallesi Israelille*" (Lk 2:29-32).

Kertomus Simeonista ja Hannasta on oiva esimerkki siitä, miten Jumalan tahdon mukainen odotus palkitaan. Molemmat heistä olivat hartaasti odottaneet Jumalalta merkkiä pelastuksen päivästä. Oli paastottu ja rukoiltu vuosikaupalla. Pitkä odotus oli epäilemättä raskas. Se toi kuitenkin suuren ilon. Heikkoina hetkinään Simeon ja Hanna saivat taatusti voimaa rukouksesta ja Jumalan sanasta. Psalmi lohduttivat ja antoivat uutta toivoa: "*Odota Herra. Ole luja, ja vahva olkoon sinun sydämesi. Odota Herra*" (Ps 27.14), "*Miksi olet masentunut, sieluni, miksi olet niin levoton? Odota Jumalaa! Vielä saan kiittää häntä, Jumalaani, auttajaani*" (Ps 42:12).

Samaiseen elävään toivon on meidätkin kutsuttu. Herran odotuksen ja paremman päivän toivon. Elävä toivomme on Jumalan armossa, Pyhässä Hengessä, Jeesuksen sovitustyössä ja ylösnousemuksessa: *”Suuressa laupeudessaan hän on synnyttänyt meidät uuteen elämään ja antanut meille elävän toivon herättämällä Jeesuksen Kristuksen kuolleista”* (1. Piet. 1:3).

Päivän evankeliumissa sanotaan naisprofeetta Hannasta: *”Juuri sillä hetkellä hän tuli paikalle, ja hän ylisti Jumalaa ja puhui lapsesta kaikille, jotka odottivat Jerusalemin lunastusta.”*

Huomatkaamme erityisesti sanat ”kaikille, jotka odottivat Jerusalemin lunastusta.” Hanna ei suinkaan säntäillyt temppelissä ympäriinsä hurmoshenkisesti vaan julisti pelastuksen sanaa kaikille niille, jotka olivat sille otollisia. Sydämen maaperä piti olla möyhennetty, jotta ilosanoma Vapahtajasta saattoi koskettaa. Odotuksen kokemusta oli oltava, jotta kykeni ymmärtämään mistä oli kysymys.

Hannan esimerkki olkoon meille opiksi! Ei kuollutta toivoa herätetä hetkessä eloon. Ei – toivon pitää olla elävää. Jumalan hyvyyteen ja hänen pelastustyöhönsä Pojassaan täytyy uskoa, uskoa kaikesta sydämestään, jotta hänen lahjansa voi ottaa vastaan. Kuka voisikaan yhtäkkiä nostaa seimen lapsen sydämessään etusijalleen, siten kuin Simeon nosti hänet, jos Jumalan lupaukset ja armo eivät ole hänelle kirkastuneet? Voiko joulun sanomasta iloita, iloita aidosti, jos ei tiedä mitä se merkitsee? Kuinka voisimme varttua ja vahvistua Jumalan armossa ja viisauudessa, kuten Jeesus-lapsi, jos lakkaamme uskomasta Jumalan iankaikkisiin suunnitelmiin? Suunnitelmiin, jotka koituvat sinun, minun ja koko maailman pelastukseksi. Suuret lupaukset ovat edessämme, jos yritämme edes vähän tihrustaa synnin peittämällä silmillämme Jumalan suuntaan: *”Minun silmäni ovat nähneet sinun pelastuksesi, jonka olet kaikille kansoille valmistanut.”*

Kompastuskivemme on siinä, jos perimmäinen toivomme on itsessämme, maallisissa kuninkais-samme tai ylipäättänsä missään omin käsin luomassamme. Koetuksemme on siinä, jos emme näe köyhään Betlehemin tallin seimeen, vaan katselemme alituisesti suuriin saleihin ja kauniisiin ulkokuoriin. Seimen lapsi ei rähjäjä pelastuksen alennusmyyntiään markkinavoimien rinnalla: *”Ei hän huuda eikä melua, ei kuulu hänen äänensä kaduilla”* (Jes. 42:2). Hän rakastaa nöyryyttä ja hiljaisuutta. Kukaan muu kuninkaallinen, siniverinen, ei voinut kuolla kansansa puolesta. Kuoliko joulupukki syntiemme tähden? Saattoiko joku muu satuhahmo tai ihminen lunastaa meidät vapaiksi? - Jeesus saattoi. Tässä lupauksessa, josta Jumalan sana selkeästi kertoo, on jokaisen meidän luja toivomme *”Minä odotan sinua, Herra, odotan sinua koko sielustani ja panen toivoni sinun sanaasi. Minä odotan Herraa kuin vartijat aamua, hartaammin kuin vartijat aamua”* (Ps. 130:5-6). Aamen.